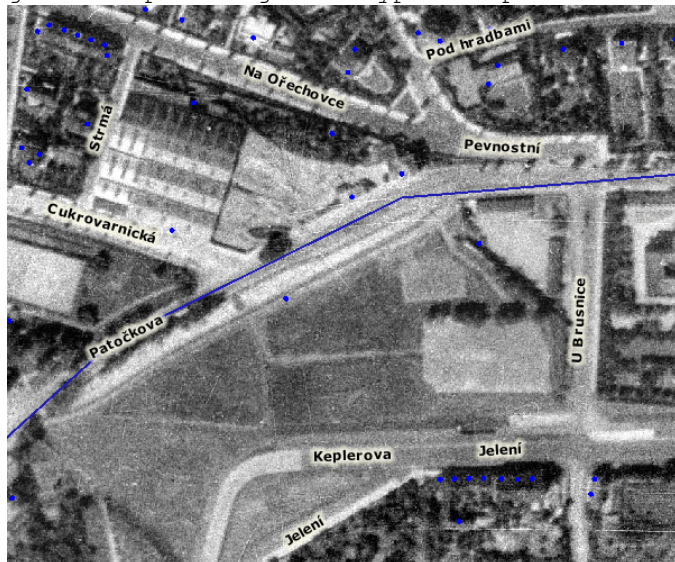

mm, sedm prázdných rezervních zásobníků, šifrový materiál a radiotelegrafické depeše z Londýna, které se dešifrují.

Když se podíváme na toto hlášení podrobněji, vyjde nám najevo, že se gestapo nedostalo na stopu Morávka pomocí „prostředníka“, za něhož bývá nejčastěji označován Thümmel. Pokud by tomu tak bylo, znamenalo by to jediné, že Thümmel i po svém zatčení 20.3. večer, schůzku domluvenou na 21.3. neprozradil. Scharf ve své poválečné výpovědi uvádí, že se jelo **zatýkat na schůzku, kam nebyl již vzat Thümmel.** Což nevylučuje ani nepotvrzuje, že ji musel prozradit.

Následuje pasáž o zatčení osob v úkrytech-přepážkách. Skutečně 21.3. dopoledne byli také mimo jiných zatčení Morávkovi nejbližší spolupracovníci Karel Šváb, Břetislav Schweizar a Jiří Zeman dokonce společně ve filatelistickém obchodě. Tím byla vyřazena celá zpravodajská přepážka. Na základě čeho byli zatčeni či prozrazeni, nebo zda byli již po nějaký čas sledováni, zatím nevíme. I když společné zatčení Schweizara a Zemana, spolu s prověřováním dosud známých přepážek špkt.Morávka, se tím nabízí. A také prozatím nevíme, zda některý ze zatčených mohl o uvedené schůzce vědět a během výsledků ji prozradit.

Hlášení pouze potvrzuje, že gestapo jelo na jisto a očekávalo Řeháka. Ten se skutečně dostavil, jak to potvrzuje i výpověď paní

Líkařové, ovšem nikoli do parku nad Střešovickou vozovnu, (léta uváděné místo dopadení Řeháka- dle ortofotomapy z r.1938 park u střešovické vozovny neexistoval, objevuje se až v roce 1952), ale k Prašnému mostu, kde předpokládal čekajícího Thümmela. Výsledkem Řeháka, jak uvádí hlášení, bylo zjištěno, že měl domluvit další schůzku na 22 hodinu. Zde logicky předpokládáme, že se mělo jednat o útěk-únos Thümmela. Žádná další zpráva o dopadení jiného agenta ve 22 hodin se již nikde nevyskytuje. Dále se dá ze zprávy jednoznačně vyčíst, že zatčení Řeháka byl Morávek přítomen - respektive jej viděl a proto reagoval střelbou. To znamená jen jedno. Během zatýkání a přestřelky nemohli být daleko od sebe a vše se odehrálo na jednom místě. Potvrzuje to svou výpovědí paní Líkařová, paní Pichrtová a i výše uvedené hlášení. A tímto místem je jednoznačně křižovatka na Prašném mostě.

Výpověď paní Líkařové (sestra Václava Řeháka)

...21.března měli poslední schůzku s parašutisty na Staroměstském náměstí ve Vojtově bytu, který si vydržoval jen na schůzky. Tato se odbývala ve 13 hod. Vše předávali parašutistům. V ten den dostali od parašutistů 240 tisíc K. Parašutistům řekl VOJTA, budou-li něco potřebovat, aby se obrátili na nás v případě potřeby. Naposledy měli vysílat ještě VOJTA, KRÍŽ a bratr a měl s nimi být též VALČÍK. Vysílání mělo se odbývat v 7 hod. večer, kdy měly být cody odevzdány VALČÍKOVÍ. Nadále měli zde pracovat parašutisté. Po ukončení schůzky na Staroměstském náměstí odjeli VOJTA, bratr a VALČÍK na Prašný most. Byly asi 3 hod. dopoledne. VOJTA poslal bratra k FRANTOVI, nesl mu peníze a měl mu říci, že bude uschován. Vše bude ujednáno, až VOJTA a brat odjedou do Hradce, bude moci přespát a být u nás. To jsem věděla, než bratr odešel z domu 21.března.

Bratr když viděl, že Franta nemá znamení tj.malé znamení, nešel dále. Vrátil se a zdálo se mu, že je sledován, stopován. Šel zase nazpět a opět se vrátil.

Šel na Prašný most, nebude-li na Vojtu čekat a odjede oklikou domů.

Co dělal Václav Řeháka 21.3.Po schůzce s parašutisty na Staroměstském náměstí a rozdělení směrů cest se škpt.Morávkem na Prašném mostě v cca 15hod? Každý šel za svým úkolem, jak je z výše uvedeného jasné. Pravděpodobně ještě před tím, než se vydal k Thümmelovu bytu, odjel tramvají na Bílou horu a sdělil své ženě, co mají dnes v plánu. Povšimněme si ale časového údaje o začátku vysílání **7 hodin večer**. Zřejmě se jednalo o přípravu k vysílání, protože doba časové relace byla stanovená z Londýna na 20.00.

Z domova odchází nebo odjíždí tramvají, aby zmátl případné sledování a dostává se přímo do ulice Marka Mauricia. Má u sebe 240 tisíc a informaci pro Thümmela o další schůzce naplánované na 22 hod. (ve 22 hod. se již mohlo jednat o samotný Thümmelův útěk.(zinscenovaný únos)
Nejdříve jde zkontrolovat tajné znamení na Thümmelově vchodových dveřích. Tím by měla být potvrzena platnost schůzky Řehák - Thümmel na Prašném mostě. (Jak nám potvrdil pan Böswart, jednalo se o malé kolečko namalované tužkou přímo na zárubni ve výši očí.)
Thümmelův byt, nebo i protější dům byl s největší pravděpodobností obsazen některými zaměstnanci gestapa a střežení prázdného bytu skutečně gestapo používalo.(viz byt v Pernerově ulici v Pardubicích po zatčení manželů Krupkových). Znamení zde nenalezne, ještě se jednou vrátí a odchází směrem na Prašný most, nebude - li Thümmel čekat zde. (to by logicky vycházelo s tím, že schůzka byla domluvena u Prašného mostu a do Střešovic šel jen ověřit potvrzení schůzky znaméním).

Zdá se mu, že je cestou sledován, přesto však pokračuje cestě směrem k Prašnému mostu, kde předpokládá, že na něj bude čekat již Thümmel.

Zde pan Böswart ml.ukazuje místo umístění znamení u vchodu do Thümmelova bytu

V prostoru Prašného mostu však vidí Morávka, který mu jde naproti. Snaží se jej ještě znamením rukou varovat, že není něco v pořádku, ale již je pozdě. Než stačí Řehák zareagovat, je okamžitě zatčen a je mu zabráněno jakkoli použít zbraň. Vše se nejpravděpodobněji odehrává ve velmi rychlém sledu Morávek na Řehákovu zatčení reaguje po předchozím přeběhnutí silnice směrem k němu střelbou. (tento moment, popisuje také paní Líkařová i panů Pichrtová,).

Vojta šel však bratrovi vstříc. Bratr ukazoval rukou, aby dal pozor. Vojta přešel, ale už se střílelo. Byl to okamžik. Na mne se vrhli,říkal bratr, Vojta byl střelen do boku, utíkal. Když jsem se ptala za mé návštěvy v Pečkárně ,, je živ?,, řekl ,,pryč,, a ukázal na zem. To znamenalo mrtev. Ptala jsem se co FRANTA? Řekl ,,Dostali ho ve čtvrtek. Ptala jsem se ,,Nezradil vás?,, Odpověděl ,,Ne, hrozně ho zřídili.,,

Ve zkratka ch ptala jsem se bratra

,, parašutisté jsou praví?,

, přisvědčil, peníze co jsme dostali od parašut

istů našli u mne. Bylo to 240 tisíc.

Bratr mi také řekl: ,,Konfrontovali nás se šéfem (

pplk.Mašín) ale on ani já nedali jsme znáti, že se známe. Dále mi řekl. Homola mne usvědčil, rovněž i Churavý, že jsem hledaný FEŠÁK. Ukázal, že Homolu mučili, řekl, že byl bit a po dva dny bez sebe...

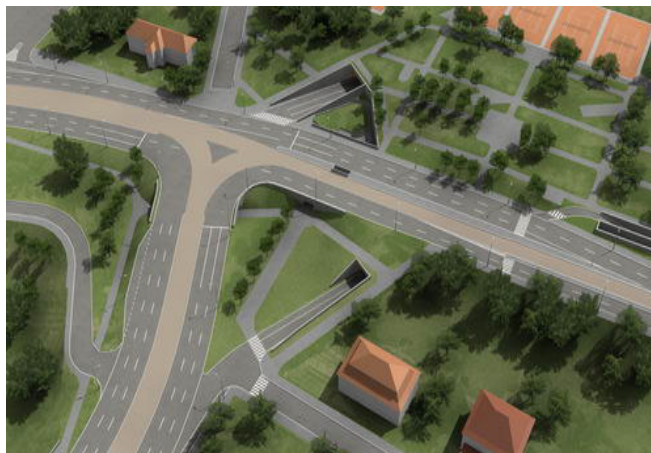
Řehák je tedy zatčen kousek nad Prašným mostem, když co nejrychleji kráčet směrem kde tušil, že by mohl čekat Thümmel, ale namísto toho se zde objeví nečekaně Morávek, který po vystoupení z tramvaje, jde rychlým krokem k pěšince vedoucí k Buzkovu zahradnictví. Tedy doprava dolů směrem k dnešnímu Vítěznému náměstí...Najednou udělá prudký obrat doleva o nějakých 90° a běží v ústřety gestapákům.. Proč..? **Protože spatřil přicházejícího Řeháka.** Řehák dokonce viděl, již během zatýkání, jak byl Morávek zasažen do boku. Opět se potvrzuje, že oba dva muži museli být velice blízko sebe a vzájemně se vidět.

Václav Morávek dostane první dva zásahy zleva v místě kousek nad dnes umístěným /nedávno, kvůli stavbě tunelu Blanka, uschovaným - bude vrácen po skončení stavby po 31.12.2011 - vizualizace místa/ pomníkem, připomínajícím jeho smrt. Tyto zásahy donutí Václava Morávka, aby prudce zatočil opět doprava a snažil se krýt mezi topoly. Mezi třetím a čtvrtým topolem odspodu dostane třetí zásah do hýždí, po kterém upadne a v okamžiku, kdy se ještě v pokleku snaží přibíhající gestapáky zasáhnout, ukončí jeho život čtvrtá střela zasahující zleva odspodu aortu. Podle 3D rekonstrukce tedy i první dva zásahy zaznamenali Schultze s Kowalczykem, přibíhající Fleischer s Herschelmanem podle provedené trasologie zasáhnout nemohli.

Proč se Morávek na Prašném mostě objevil navíc...?

Literatura nám nabízí jedno jméno a jednu prozrazenou schůzku. Jedná se o mjr.H - konfidenta gestapa a schůzka měla proběhnout 21.3. v Chotkových sadech. Hledali jsme více podrobností o mjr.H,, První podstatná zmínka byla v „**Národním osvobození**“, č.12 z 24. června 1992 přinášející rozhovor s Lídou Hajnou:

V prosinci mne požádal manžel sestry Janotové, nyní provdané Bílkové, mohla-li bych ukrýt chlapce krycím jménem Leon. Na Silvestra přivedl menšího štíhlého blondýna, kterého jsem - jako svého bratrance Jiřího Vraného, zavedla k bratru Schönovi, bývalému notáři na Podkarpatské Rusi. Byt byl na Smíchově v Nádražní ulici č.119. celý týden zůstal Leon u Schönů. Setkala jsem se s ním ještě vícekrát, nosila jsem mu peníze a jídlo. Naposledy asi v březnu 1942, několik dnů před osudnou přestřelkou na Prašném mostě. Řekl mi tenkrát : „Pustili majora Hlavína. Domnívám se, že proto, aby mne dostali. Ověřím si to, mám s ním teď

schůzku. "

Následně jsme po získání celého jména pátrali v archivních materiálech a jméno této osoby se objevuje ještě v roce 1943 jako jméno svědka obžaloby (sic!) ve věci mjr. Sršně, který byl za přechovávání osob hledaných policií, / Hlavín a Červ /, odsouzen k trestu smrti a později ve věznicí Plötzensee popraven... Což by potvrzovalo podezření V.

Morávka o konfidentské činnosti majora Hlavína.

Ovšem ani p. Hajná nemohla potvrdit, že se Václav Morávek chystal prověřit mjr. Hlavína v čase kolem půl šesté odpoledne 21.3. Zda to byla skutečně tato schůzka není zcela prokázáno, ovšem jisté je, že Morávek naskočil do tramvaje před Bílkovou vilou a zdál se rozrušený. A Bílkova vila je velice blízko Chotkových sadů.

Nejprůkaznější svědectví poskytuje paní Pichrtová, /E.P.- Ivanov/, přímý svědek přestřelky na Prašném mostě.

V pozdním odpoledni 21.3 mezi 17 a 18 hodinou jela paní Eliška Pichrtová tramvají č.20 směrem z Klárova na Prašný most.

Nedaleko Chotkových sadů, ve stanici před Bílkovou vilou, naskočil do rozjíždějící se soupravy muž středního věku. Zachytil se v poslední chvíli na zadní plošině druhého vagonu, zdál se rozrušený, potom přešel na střed vozu a zády se opřel o stěnu, a to hned po její levé ruce.

Pozorně si jej prohlédla, neboť ji zaujal. Byl menší postavy, takový nevýrazný blondák s modrými očima, oblečen v nevzhledný šedivý kabát, zvaný vlček. Upravil si klobouk téže barvy a v levé ruce pevně tiskl obdélníkovou koženou aktovku.

Když souprava zastavila na stanici Prašný most, vystoupil a ona také. Rázně přešel refýž i silnici, až na chodník. Připadalo jí, že směřuje k úzké pěšině, která vedla do zahradnictví Buzek.

Ale muž prudce zahrnul doleva, směrem k střešovické vozovně. V týž okamžik odhodil koženou aktovku. Snad ji chtěl zahodit za nízké křovíčko, avšak aktovka se zachytila a spadla na chodník.

Paní Pichrtová se za ním rozběhla a chtěla zavolat.

Avšak muž chůzi náhle zrychlil. Bylo vidět, jak se z protější strany Belcrediho ulice (dnes Milady Horákové) nad křižovatkou Prašný most od zaparkovaného

černého osobního automobilu přibližovaly dvě postavy.

Muž - právě přecházel ulici u Prašného mostu - z rychlé chůze přešel do běhu, jakoby postavám v ústretě.

Když přeběhl ulici a blížil se k topolovému stromořadí, vytáhl z pravé kapsy kabátu pistoli a začal rychle střílet. Postavy střelbu opětovaly a muže několikrát zasáhly.

Muž padl k zemi na pravý bok - jakoby z chodníku na trávník - udělal letmý pohyb rukou, snad namířil na svůj obličej nebo na přibíhající postavy.

Pak se ozvala další rána a muž klesl.

V tom okamžiku přiběhla jedna z postav, rozkročila se nad ním a vpálila mu několik ran do hlavy a snad také do hrudníku.

Vše trvalo jen několik vteřin.

Ze svědectví paní Pichrtové vyplývá, že škt.Morávek naskočil do tramvaje u Chotkových sadů. Zda měl schůzku s mjr.Hlavínem nebo s někým jiným, nemůžeme potvrdit ani vyvrátit. Z dokumentů máme pouze k dispozici závěr, že mjr.Hlavín vystupoval jako konfident - provokatér. Plně tomu odpovídá i věta, kterou uvedl do své výpovědi později odsouzený mjr.Sršeň..S Hlavínem jsem se poprvé setkal po pohřbu kamaráda v kavárně Slavia. Tehdy jsem jej ještě neznal, ale povídalo se o něm, že musí mít nějaký zvláštní druh štěstí, protože většina jeho kolegů byla již zatčena a on sám i když byl již jednou gestapem zatčen je stále na svobodě.

Z výše uvedeného textu také vyplývá, že byl Morávek značně nervózní. Zřejmě jej něco výrazně rozrušilo, čemuž by odpovídala i předem prozrazená schůzka s konfidentem v Chotkových sadech. Morávek zavčasu rozpoznal nebezpečí, podařilo se mu uniknout a míří tramvají směrem na Prašný most, aby kryl schůzku Řehák - Thümmel. Z jeho úsudku se dá odhadovat, že ještě cestou

tramvají, která trvá cca.10minut, nevidí situaci jako bezvýchodnou. Stále má u sebe aktovku s materiálem. Pokud by ještě v tramvaji vycítil, že je situace beznadějná, měl ještě dost času na zničení veškerého obsahu aktovky. Té se zbavuje teprve po vystoupení z tramvaje, než přeběhne silnicí směrem k zatýkanému Řehákovi.

Rekonstrukce boje na Prašném mostě kolem 18.00 dne 21.3.1942

Morávek sám jel na schůzku do Chotkových sadů. Buď ověřit svoje tvrzení, že mjr. Hlavína pustili proto, aby ho dostali, nebo převzít avizovaný materiál od jiné osoby, který by předal ještě téhož večera, či druhý den mjr. Janotkovi do úschovy. (Morávek by nikdy neposlal Řeháka samotného na nejistou schůzku, nebylo to v jeho povaze. Vždy si vše raději ověřil sám osobně). Zřejmě záměrně zvolil za místo setkání právě Chotkovy sady, protože se mu tato schůzka kryla se schůzkou Thümmel - Řehák a byl tak relativně blízko i Prašnému mostu. O tom, že bude mít schůzku v Chotkových sadech, věděl již odpoledne, když poslal Řeháka za Thümmelem.

Morávek tedy na poslední chvíli naskakuje u Bílkovy vily do tramvaje č.20 směřující k Prašnému mostu a je viditelně rozrušen. Zřejmě si všiml, že je okolí Chotkových sadů gestapem obsazeno. Proto se pokusil uniknout naskočením do rozjíždějící se tramvaje.

Je velice pravděpodobné, že mohl být již od Chotkových sadů cestou tramvají sledován z automobilu. V tomto případě by se mohlo jednat o Herschelmana s Fleischerem.

Tramvaj linky 18 u špičky parčíku

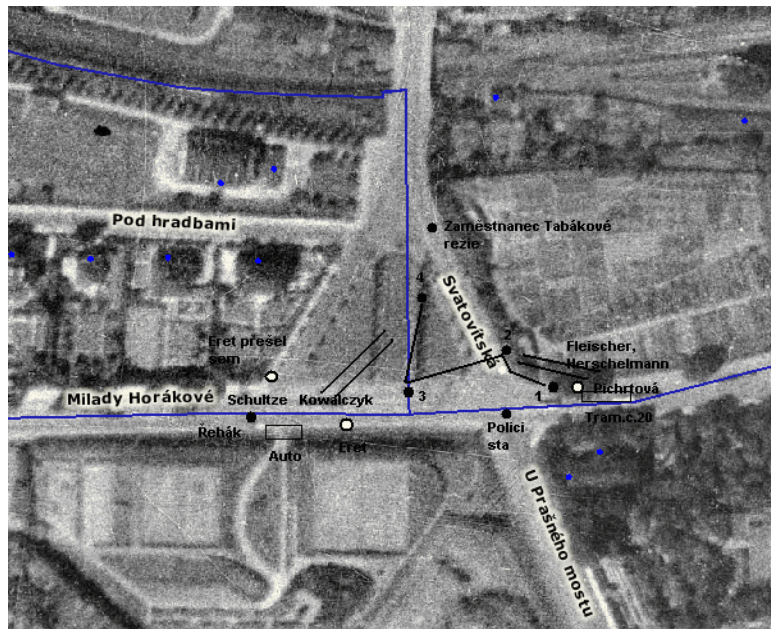

Škpt.Morávek vystupuje z tramvaje a buď již v tento moment nebo během přecházení refýže na chodník směrem k zahradnictví Buzek, vidí Řeháka./ **pozice obr.1./** Ten se mu snaží dát znamení, že není něco v pořádku, což již Morávek možná tuší. Odhazuje aktovku,/ **pozice obr.č.2/**, aby měl volné ruce, přechází svižně silnici a dává se do běhu směrem k postavám, které právě zatýkají Řeháka. Z kapsy na úrovni topolového stromořadí vytahuje zbraň a zahajuje palbu směrem k postavám, kterým běží vstříc / **pozice obr.č.3/**. Postav - úředníků gestapa, je zřejmě více, než se zpočátku zdálo a z horní části křižovatky Prašný most palbu opětují. Morávek je zasažen první střelou do levého bérce, jedná se o průstřel a střela způsobí modřinu na vnitřní straně pravého bérce. V ten moment se otočí o devadesát stupňů doprava a snaží se dostat mezi topolové stromořadí, které by poskytlo možný úkryt či ústup. Ve chvíli, kdy je zády a bokem ke svým pronásledovatelům, jej zasáhne druhá a třetí střela do levého bérce a hýždí, padá na levé koleno, během pádu si odře hřbetní stranu prstů pravé ruky a způsobí si podlitinu na posledním kloubu malíčku zevnitř od zbraně, kterou

svírá. Pokouší se zvednout a v této poloze je zasažen střelou do levého boku, která poškozuje aortu a způsobí smrt./ **pozice obr.č.4/** K Morávkovi ještě narychlo dobíhají Fleischer s Kowalczykem a jeden z nich mu vstřelí dvě kulky do hlavy.

Gestapák Kowalczyk ze vzteku, - podle Ströbingera, nebo, ve Fleischerově případě - i jako ránu jistoty, že V. Morávek již nepromluví..Fleischer se s Thümmelem přátelil ještě z dob před okupací Československa , sloužili spolu v drážďanské služebně Abwehru. A Morávkovo případné svědectví o stycích s Paulem Thümmelem by mu rozhodně nepomohlo. Po provedené pitvě bylo tělo škpt. Morávka zpopelněno, zřejmě už pod jiným jménem a s velikou pravděpodobností byl popel rozptýlen na ďáblickém hřbitově, kam Gestapo odváželo ostatky i ostatních svých obětí.

Autoři: Jiří Sedláček, Jiří Košář
© 2007

Vysvětlení časové nesrovnalosti doby střetu u Prašného mostu, který se podle svědectví Elišky Pichrtové a záznamu gestapa o hodinu liší, popisuje Vilém Čermák ve své knize a lze ho považovat za logicky zdůvodněné. Podle doby záznamu o přijetí těla V. Morávka do ústavu soudního lékařství - 20.30, je časový údaj bližší době střetu kolem šesté hodiny odpolední 21.3.1942. Doplnění záznamu času střetu bylo tedy s největší pravděpodobností doplněno posléze ad hoc.

Pokusili jsme se v naší práci uvést příčiny a nejpravděpodobnější průběh tragické události z 21. března 1942. Smrt škpt. Václava Morávka byla předzvěstí konce slavné etapy naší nekomunistické protifašistické rezistence, jejíž poslední okamžiky ukončily salvy popravčích čet koncem června 1942 na střelnici v Kobylisích. Touto prací jsme se všem známým a neznámým hrdinům té doby pokusili vzdát čest a připomenout, že se na jejich statečný boj proti německým okupantům snad již nikdy nezapomene.